

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 20. Primum Fratrum Minorum Capitulum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Illorum temporum corruptela, utilissimi Sacul. XIII.
mos Ecclesie futuros. A.C. 1219.

§. XX.

Primum Fratrum Minorum Capitulum.

Sancto Dominico consilium exponenti; ut ambos Ordines jungerent & unum efficerent, respondit S. Franciscus: *Carissime Frater! voluntas Dei est, ut Instituta nostra in Discipulis nostris separata existant; quia ista varietate infirmitati humane consulitur, sicque illi, quibus unius Ordinis magnus rigor horrorem incutit, alterius lenitatem amplecti possunt.* Quibus non obstantibus Viri sancti tam inter se quam Discipulos suos perfectam concordiam confirmarunt. Nam S. Dominicus interfuit Capitulo Generali, quod S. Franciscus ad Festum Pentecostes prope Assisium urbem, die vigesima sexta Maji anno millesimo ducentesimo decimo nono celebravit. Advenerunt plus quam quinque Fratrum Minorum millia; usque adeo per novem decemve annorum spatium Ordo iste excreverat. Ergo, cum eos moenia non caperent, ruri prope modum more militari diversabantur, noctu in storeis cubabant, & tuguriolis subito extructis utcunque tegebantur.

n. 2.
Opusc. to. 3.
colloq. 10.

vit. per
S. Bonav. c. 4
Sup. Lib.
LXXVI.
c. 5 5.

Kk 4

Quam-

Sæcul. XIII.
A.C. 1219.

Vad. n. 17.

Quamvis vero nihil annonæ comportas-
sent, nihil tamen iis defuit, incolis vici-
narum urbium Assisii, Perusiæ, Folignia-
ci, Spoleti, aliarumque longius posita-
rum maxima caritate vitæ necessaria
præbentibus. Confluebant ex tota illa
Regione Viri Ecclesiastici, Laici, Nobi-
les, plebeji, qui non modo necessaria, sed
etiam commoda suis manibus, a singu-
lari humilitatis & devotionis affectu,
Fratribus suppeditabant. Usque adeo
tangebantur, cum novorum Religioso-
rum pacem, vitam asperam, poeniten-
tiam rigidam, concordiam, & erga san-
cti Instituti auctorem obedientiam, con-
spicerent. *Hæc est, inquiebant, angusta
Evangelii via, hinc discimus, cur res tam
difficilis sit, divitem in Regnum Cælorum
intrare.*

Cum Cardinalis Hugolinus ad hoc
Capitulum venisset, & quadam die ad
Fratres pro Concione dixisset, in fine or-
ationis eos magnis laudibus cumulavit.
Mox autem Franciscus timens, ne in-
tempestivum encomium discipulis suis
superbiæ & socordiæ occasio esset, con-
scensa Cathedra & ipse orationem ex-
orsus est, prædicens, quantæ eos calami-
tates ab hostibus Ordinem persecuturis
& quanta pericula manerent. Præter-
ea fore, ut eorum posteris tepor subre-
peret, & totius Ordinis rigor relaxare-
tur.

Exprobravit præsentibus vecordiam, quod neququam debita fidelitate, sed oblata sibi a Deo tam singulari gratia tepide & oscitanter usi fuissent. Denique tanta verborum vi peroravit, ut in cunctis Fratribus non modo omnem vanæ gloriæ sensum extinxerit, sed etiam pudore affecerit. Offendit hæc res Cardinalem, cui, leniter conquerenti, respondit Franciscus: *Domine! ita loquendum mihi esse credidi, ut laudum tuarum materiam conservarem, & Fratres nostros sustinerem, in quibus virtus Humilitatis necdum satis profundas radices egit.*

Altera die Frater Elias Minister in Thufcia, & Frater Joannes Minister Bononiæ, pluresque alii Cardinalem Hugolinum adeunt, & rogant, ut quasi proprio animi motu Francisco suggereret; admittenda esse consilia Fratrum suorum, quorum non nulli essent viri doctissimi, & ad regendos alios idonei, cum ipse esset vir simplex & illiteratus, nec per infirmam valetudinem omnia Ordinis negotia pertractare posset. His addebant; Reverentiam deberi antiquis Regulis S. Benedicti, S. Augustini, S. Basilii, nec tam longe ab iis Instituti novitate & nimio rigore recedendum esse, quasi vero nos, inquiebant, *patribus nostris sanctiores & meliores fieri speravimus.*

Sæcul. XIII.
A. C. 1219.

mus. Cardinalis, captata occasione, in privato colloquio ista Francisco objecit, tanquam principia certissima, quibus omne humanum Regimen niti oporteret. Sed hæc industria neququam fefellit sagacitatem Francisci, qui de loco, ubi apud Cardinalem sedebat, surgens, manu reverenter tamen, correptum, ad Fratres in Capitulo congregatos deduxit, ibique orationem exorsus est in hunc modum: *Fratres mei! Cari Fratres! Deus vocavit me, ut in via simplicitatis & humilitatis stultitiam Crucis sequerer, dixitque mihi: Francisce, volo, ut hoc novissimo tempore hominibus insanire videaris, atque tam factis quam sermonibus Crucis stultitiam prædices. Volo, ut tu tuique præter me nihil intueamini, neque solum, sine alia vita Regula, imitemini. Parcite itaque, nec mihi alterius Regulae mentionem insicite, præter illam, quam Dominus mihi ostendere dignatus est. Timeo, ne illi, qui ab ea desiectunt, aliosque abstrahunt, vindictam divinam experiantur, & tandem ad eandem viam non sine suo pudore redire compellantur.* Tumque ad Cardinalem conversus, viri illi doctissimi, inquit, quos mihi tua Dominatio tantopere laudat, prudentia humana te, Deumque decipere vellent, sed se ipsos fallunt, eum Opus, quod Iesus Christus ad eorum,